

ÇIĞLIK ZAMANLAR

“Kimse yok mu?!!” Bu soruyu defalarca bağırdı belki, ama alamadığı yanıt alacağından daha ürkütücü değildi. “Var da yok!”

Sancı giren karnının nasıl iyileşeceğini bilmiyordu. Sadece düşünmesi gerektiğini biliyordu. Sancularını gidermenin yolunu daha sancı karnına düşmeden öğrenmişti. “Senin hiç bir şeyin yok! Karnın ağrımıyor. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun... Etrafında birileri olsun istediğinden sadece. Biliyorsun biraz zaman geçecek. Biraz zaman dediğin diğerlerinin belirlediği zamanın ne kadarı bilmiyorsun. Tecrübelerin öğretti sana; sadece “bir çığlık” zamanı. Acıdan değil bu çığlık biliyorsun...İçeri girenin annen olması için dua et. Eğer o değilse bir çığlık zamanın daha kaldı demektir.”

Elindeki poşetleri bir koşu mutfığa bıraktı. Ağrıdan sızlayan bacaklarını bir seğırtmelik daha oynatacak sonra onları arzuladıkları yere fırlatıp atacaktı. Sanki hiç yürümemişler gibi ağırlaşmış kalacaklardı uzandıkları yerde. Miskinleşmelerine izin yoktu ama hiç değilse sızlanabileceklerdi birbirlerine şikayetlerini. Bir seğırtmelik acıdan sonra.

Dar koridorda sürüklediği ayakları şişmiş olmaktan sızlanmaya başlamışlardı bile. Odanın kapısına geldiğinde ise yine o tarifsiz kokuyu aldı. Gerçeğin kokusu. Kesif, dayanılmaz ama tanıdık, vazgeçemediği koku. Ayakları sızlanmayı bıraktı. Tüm duyu organları çalışmaya başlamış, kapının ardında bıraktıkları işlevleri yeniden kazanmışlardı. Bir kez daha gününe döndü Keriman... Annelik gününe. Bu kapıdan her girişinde aynı günü yaşıyor, “Durun!” demeye fırsat bulamadığı gözyaşları rutin işlerini yapıyordu. Akmak...

Karşısındaki anne kokuyordu. Çığlık zamanı bitmiş, “Sevme Zamanı” başlamıştı. Nasıldı bu zaman? Bilmiyordu Gülcan. Ama huzur vericiydi ve televizyon denilen aletten çıkan sesleri birleştirdiğinde “Sevme Zamanı” demek olduğunu hissediyordu. Annesinin odaya gelişini böyle adlandırmıştı. Bir tek o, kapıdan her girişinde anlamadığı ama içine iyi gelen sesleri çıkarıyordu. Tıpkı televizyondaki gibi, dudaklarının kenarlarını yukarı çeken bir gücü o sesler. Birden yükseliyor başına değiyordu. Dokunan annesi miydi, sesler miydi? Annesinin sesleri miydi?

“Ooooy Gülüm, Gülcanım! Ne ettin sen? Ah be yavrum, ah be!” diyordu ki gözyaşları dondu, akmaktan vazgeçti. Keriman mezarlığa parmak uzatmışçasına ürkü kendinden... “Neler diyorum ben?” diye kızdı kendine. Ortada kalan yaşları sildi. “ Rabbimin yarattığından sual sorulmaz, kendine gel Keriman” dercesine tokatladı kendini, gözyaşlarını silerken. Ayakları şaşkınlıkla izliyordu her keresinde olanları. Her keresinde de aynı olanları. Anne; sıkıntısından Rabbine sual soruyor ve korkarak vazgeçiyordu ardından. Kızı ise Rabbini tanımiyordu... Daha nereye kadar?

Her gece aynı günü tekrarlar dururdu Keriman. Doğum sancuları başlamış, kocasının eve gelmesini beklerken utancından kimseleri arayamamıştı. Yırtıldı içi. Bir dere akıverdi oluk oluk içinden. Bir et parçası düştü yere. Gördü ama bilemedi. Karardı gözleri düştü önüne. Yine kadın, yine utanç, yine töre. Bağıramadı. Bilemedi. Yere düşen neydi? Ne demeliydi? Kime ne demeliydi? Öylece, yerde sular kanlar içinde yatarken geldi kocası. Geldi ki işe yarasın. Ama yerdeki kız bebese yarı soluk alır da almaz gibi. Devamında anası, yarı baygın nefesi... Bağırda avazınca Memet. “Kerimaaaaannnn!” Dedi de ne çıkar? Doğan kız olmuş düşmüş yere, doğuran kaderinin kurbanı. Aldı Memet kucağına her iki yarı canlıyı. Yine de yetiştirdi hastaneye. İşte burda başladı Keriman’la Gülcan’ın çığlık zamanları. Keriman hiç bilmedi ama Gülcan çığlık zamanlarda beslendi.

Seğırtti Keriman yine, kesif kokuyu yeryüzünden silmek için. Gülcan’ın altından ve gülen yüzünden ve kaderinden ve terk eden kocasının zihninden bir kez daha silmek için, seğırtti. Her zamanki gibiydi elleri, hızlı duygusuz ve parçalanmış. Güçlü müydü? Bilmez. Sert miydi? Bilmez. Üzgün müydü? Bilmez. Duyar mıydı? Bilmez. Sadece yapardı işini işte, Rabbine sığınarak, töreye, gelmişe, geçmişe, işleyişe, her şeye...

Gülcan güldü içinden ama annesi görmedi. Kızının ağzı hep gülüşlerdeydi çünkü. Gülcan sevdi annesini ama annesi bilmedi. Kızının gözlerindeki bakış değil boşluğa dayanıştı çünkü. Gülcan bildi, gelen sevgi zamanıydı. İçini acıtan ağrıyı alıp götürdü. Bir de televizyondaki sese en

benzeyendi. Gülcan bildi ama Keriman, Gülcan'ın bildiğini hiçbir zaman bilmedi.

Son gücünü de temizliğe harcamış, büyük bir tükeniş soluğuyla kanepeye atmıştı kendini. Daha sonra yapılacak işler de vardı tabii ama şimdilik dedi Keriman “Şimdilik oooooohhh bee!” Televizyon açıldı. Her zamanki gibi boş boş haberleri, hangi kadının nerede nasıl bir kitabına uydurmayla boğazlandığını, lanet olası marketlerin nasıl “şapşal” olmayı göze almış hırsızlar tarafından soyulmaya çalışıldığını, hangi ülkenin hangi evlatlarının diğerlerine yaptıklarını, yapacaklarını, daha anlamadığı bir sürü şey duyacak, kulaktan dolmalarla olayları kanıksayacak ve kanıksadıkça da ninni gibi gelecekti televizyonun sesi. Yorgunluğun etkisiyle kaderine bağladığı kızının yanında uykuya dalacak birkaç dakika gözlerini dinlendirecek ve bilmem kaç zaman sonra yorgunluğa tekrar açacaktı bedenini...

Televizyon hep açık olurdu. Kendi evde yokken kızına arkadaşlık eder belki diye açık bırakıyordu. Bir de korkuları vardı tabii. Şu “şapşal” hırsızlar evde biri var zannetsin, eve girmeye kalkıp, kızının başına bir iş getirmesinler. Kanıksayamadığı haberlerin en başında bu geliyordu. Kendini koruyamayanlara yapılanların yer aldığı haberler... İnsanlıktan ümidini keseli yıllar olmuştu. Dilsiz köyün dilsiz kızı olarak doğarken kesmişti umudu. Okuldan, bilgiden, bilinçten koparılırken. Sevdiğinin kalbinden zorla sökülüp kendinden büyük nasırlı ellere teslim edilirken kesmişti umudunu. Ve son olarak ana olmaya ramak kala bedeniyle insanlık arasındaki tüm bağlar kopmuş, ana olmanın en acı bedeli ile kalakalmıştı. Dilsiz köyün sağır-dilsiz-kör analarından biri olmuştu... Özürlüydü yani. Özürlüydü kadınlar, analar. Özürlüydü köy. Özürlüydü ülke... Haa şimdi yasa çıkmıştı. Özürlü yerine “ENGELLİ” denmesini şart koşuyordu yasa. “Engelliyiz biz! Yaşasın, artık ÖZÜRLÜ değil, ENGELLİYİZ!” Diye avazı çıktığı kadar bağırasa geldi. Ama buna gücü yoktu. Kızıyla kendinin tüm yaşam haklarını engellerken bunu da engellemişlerdi. Ne yapsa aşamadığı töre kurallarınca kadın bağıramazdı. Bağırmayacak, kendini gözkapaklarının ağırlığına bırakacaktı.

Sadece sevgi zamanlarında garip bir tat hissediyordu damaklarında. Tuzlu ile tatlı arası bir tat. Bu tadın yemekle bir alakası yoktu. Çünkü annesi dudaklarından içeri değişik tatlarda yiyecek akıtır, tadını almasına fırsat vermeden yuttururdu. Ama hiç bir tat bu kadar tarifsiz değildi. Gün akşama kadar televizyonda izlediği yemek programlarında gördüğü yemeklerin tadına da hiç benzemiyordu. Nereden biliyordu ki tatları Gülcan?... Gülcan tatları seslerle tanıyordu. Ya da tanıdığını zannediyordu. Her yemeğin tadına bakılışında çıkarılan sesler farklıydı. Kendisi hiç böyle sesler çıkaramadığı halde onları diğerlerinden ayırt ediyor, tat olarak kodlayabiliyordu. Öyleydi. Evet öyle olmalıydı. Birçok duyguyu da diğer duyu organları ile değil kulağıyla algılıyordu. Zamanı, sevgiyi, acıyı, tüm insani denilen duyguları ve kendini, anneyi, babayı... Sesleri daha sonra garip bir biçimde tatlara dönüştürüyor, dilinde salgılar artıyordu. Her salgının duyuya göre yoğunluğu da değişiyordu. Tadı ve kokusu da ... En çok da annesi geldiğinde yoğunluğu artıyordu, sevme zamanında... Baba. Evet bir zamanlar bu evde birlikte kalan, annesi isteyken aynı odada televizyon seyrettikleri bir kişi daha vardı. Zaman zaman onu hatırlıyordu Gülcan. Televizyondaki bazı sesleri duyduğunda hatırlıyordu. Ağzında salığa dönüşen bu duygu acıydı, çok acı. Dayanılmaz çılgılık atası geliyordu. Bu özlem çılgılığıydı. Duymaktan sonra en iyi yaptığı şeydi çılgılık atmak .Dışardan duyulduğunda aynı görünen ama Gülcan için farklı anlam taşıyan çılgılıklardı bunlar.

Gözleri dalarken dipsiz kuyulara, ara ara irkiliyor, Gülcan, kocası, hırsızlar, uçurumlar, kapıcı zili arasında gidip geliyordu... Kapıcı zili? Kuytuya düşmeden fırladı Keriman. Öylesine hızlıca kapıya vardı ki bir an durup buraya neden geldiğini hatırlamaya çalıştı. 10 numaralı zil deli gibi çalıyor, yanıp sönyordu oysa. Düğmeye bastı; “Efendim?” “Keriman, kızım sandalyen geldi, kargo şimdi getirdi, bir koşu gel de al, durmasın burda...” Telaşla üstünü başını düzeltti. Sanki yanıt verebilecekmiş gibi Gülcan'a seslendi. Az sonra dönerdi, hem de bir tekerlekli sandalyeyle! Kızına verdi bu sevinçli haberi ... Kızı sandalyeye sevinemezdi ki? Bu sandalye Gülcan için görünen ama asıl kendi için olan bir hediyeydi ki. Sık götürmese de hastaneye gitmek gerekebiliyordu arada bir. Zor geçinen Keriman taksi de tutamıyordu. Her ne kadar yollar tekerlekli sandalye için uygun değilse de canı pahasına yol ortasından gitmeyi göze alacaktı. Bir semt, bir ana cadde, iki ara sokak aştıktan sonra varabiliyordu devletin hastanesine. Memet'le, Gülcan'ı hastaneye götürürken bir

yandan da yolları ezberlemişti. Kocasını son kez sırtına almıştı kızını. Son olduğunu bilmeyen ana kız birlikte bir iş yapmaktan ne de mutlu olmuşlardı. Lunaparka gitmiş gibi, pamukşeker yemiş gibi, filmlerde eğlenen ailelerin yaptıklarını yapmış gibi... Baba da bilmiyordu belki. Biliyordu belki. Sonradan öğrenmişti Keriman, bu kendine yaşlı gelen adam bir kadın için çok gençti ve ömrünün geri kalanını onunla geçirmeye razıydı. “Sana bir iş ayarladım dedi Memet. Bir apartmanda kapıcılık. Artık bilmediğin evlere temizliğe gitmene gerek yok. Kızın durumunu biliyorlar. Sana destek çıkarlar.” Ayrılık sözleri gibiydi bu sözler. Nedendir bilmez konduramamıştı Keriman. Sanki herkes terk edilir de bir kendi terk edilmezdi. Öylesine sıradan bir gün olmasını diliyor, bu ayrılık sözlerinin gerçekliğine inanmak istemiyordu. Son olarak birlikte hastaneye gittiklerinde ise kapıcılık yapacakları apartmana yeni yerleşmişlerdi. Keriman hastane dönüşü günlük işlerine başlayacaktı. Ne yapması gerektiğini sabah anlatmışlardı. Eve dönünce çöpleri alacak, merdiveni silecek, akşam alışverişine çıkıp dağıtımı yaptıktan sonra aynı işleri sabah yapmak üzere kendilerine verilen sığınağına çekilecekti kızıyla beraber. Kızın sorun çıkarmayacağından iyice emin olmak istediklerini belirttiler apartman sakinleri. Öyle koku falan istemezlerdi. Eğer kurallarına uyar, iyi de çalışırsa birkaç ev temizliği de veren olurdu apartmandan. Giyecek, yiyecek yardımı da cabası... O gün son kez sırtında taşırken Gülcan'ı bir yandan da bunları anlatmıştı Keriman'a Memet. Ve gitti hastane dönüşü. Günlerce beklediler Gülcan'la anası. Keriman'ın gözlerinde sönen umut, Gülcan'ın damağında acı bir tat olmuştu. Sonrasında bir kez de kendi götürdü Keriman Gülcan'ı hastaneye, sırtında taşırken de bunları düşündü hep... Yaşanması muhtemel kaçınılmaz sonu. Özürüne terk edilmeyi. Karılık edememenin bedelini. Terk edilmeyi, terk edilmeyi, terk... Beş kat bir de bodrum merdivenlerini çıkarken de tüm zamanını doldurmuştu geçmiş... “Allah Saime Hanım'dan razı olsun!” Diye dua ederek çıktı merdivenleri. Birkaç kişiyi birleştirip, yılın hayrını yaptırmıştı onlara Saime Hanım...

Gülcan seslere döndü yine. Kapı zili sesi, anne sesi, megafondaki ses, kapı sesi... Durdu Gülcan, nefes almayı kesti. Çünkü bu seslerin bir arada olduğu zaman “boşluk zamanı”ydı. Bu zaman çabuk geçer, bilirdi. Bu sefer tam boşluk zamanına girerken annesinin küçük bir çığlık zamanı geçirdiği de kulağından kaçmadı. Bu yüzden soluğunu tuttu işte. Bir boşlukta tuttu, bir dahaki boşluğa bırakana kadar... Annesi iki boşluk arasında kopup gelmişti. Elindekini gördü. Anlamadı. Hiçbir tat yoktu. Hiçbir zaman da değildi. Alışamadı. Gülemedi Gülcan. Her insanoğlu gibi değişikliği, yeniliği kuşkuyla karşılıyor, canının yanmasından korkuyordu. Annesi kucağına alıp oturtmaya çalışırken de bu yüzden çığlık atmıştı. Alışık değildi çığlık zamanı olmadan çığlık atmaya. Atmıştı işte. Annesini de üzmüş müydü? Gene o yüzünden inen ıslak ılık kendi yüzüne düşmüştü. Böyle olduğunda acılı bir tat alırdı Gülcan ama bu sefer almamıştı. Hem tatlı hem de acı bir aradaydı. Anlamaya başlıyordu Gülcan, anladığını anlatamadan...

Doğumdan sonra uzun süre bitkisel hayatta kalmıştı Gülcan. Keriman da ölümden dönmüş, kendine geldiğinde öğrendiği acı gerçekle bir de tansiyon eklenmişti kederine. Kendisi her neyseydi de kızı... Hem kızı olmuştu, hem doğumda beyni hasar görmüştü, hem köyünde akrabaları, hem kocası, hem o hem bu, her şey her şey döndü durdu orta yerde. Taa ki yerini bulana kadar döndü. Artık hayatında her şey yerli yerine oturmuştu. Bir girdap gibi, kabus olup dönen günler tek bir düzende gitmeye başlamıştı sonunda.

Yeni bir koşturmacaya hızla hazırlanırken kızına baktı. Biliyordu bu gün diğerlerinden farklı olacaktı. Bu gün kızını ne zamandan sonra ilk defa güneşe çıkaracaktı. Alışageldiği işleri yapıp bitirdikten sonra mahallede ve parkta gezdirecekti Gülcan'ı. Belki o da anlar ve biraz olsun mutlu olurdu. Engellerle dolu yaşamında bir gülüş olmaya hazırlanıyordu. Önce patronlarını mutlu edecek, her istedikleri işi yapacak sonra da dünyaya gelişlerinin 17. yılını kutlayacaktı. Birlikte dünyaya gelişlerinin. Gülcan'ın doğum günüydü bu gün. Sessiz çığlıklarının doğumu. Tekerlekli sandalyesine ilk defa oturacak ve güne bir de böyle “Merhaba!” demeyi öğreneceklerdi. Hayırlı olurdu inşallah! Daha fazla oyalanmadan malzemelerini aldı. Kızına bir öpücük kondurup dışarı çıktı. Kapıyı iki defa kilitleti...

Gözleriyle takip etti annesini. Gittiğinde gün yeniden başlıyordu. Çığlık zamanlar başlıyordu yine. Annesinin her çıkışında başlayıp gelişinde sona eren zamanlar. Sadece kendisinin olduğu ve kimsenin bilmediği, görmediği zamanlar. Bir televizyon bir de kendinin olduğu zamanlar. Her şeyi

öğreniyordu Gülcan. Anlıyor ve durdurulmuş dili, engellenmiş bedeniyle biliyordu. Sadece biliyordu. Öğrendiklerini tatlara dönüştürüyor, zaman zaman çığlığına ekliyordu. Her çığlık salgıya dönüşüp dilini boğuyordu. Kelimelere dönüşmüş gibi. Bu gün doğum günüydü. Çıplak zemine düştüğü andı, çıplak bedenden. Çığlıkla doğmuştu çığlık zamanlara... Biliyordu. Annesi onun için bir tekerlekli sandalye edinmişti. Gezeceklerdi bu gün, öyle anlatıyordu. Ne işe yaradığını birlikte test etmişlerdi. Acıyı tatlıyla beraber almıştı koynuna o gece. Sabırsızca beklemişti sabahı. Ve şimdi annesinin gelmesiyle bitecek çığlık zamanları. Değişiklik olacaktı ilk defa. Babasıyla son gittikleri hastane kapısından sonra ilk defa. Ve gülecekti Gülcan ilk defa. Hazırlık yapmak istiyordu. Üstüne iki defa kilitlenen kapının arkasında. Yerinden doğrulup, duvara sabitlediği gülüşlerini güneşe çekmek istiyordu. Ayakkabı giymek, sandalyeye oturup, annesine “Hadi, gidelim!” demek. Birlikte parkta gezinirken kendisini ve annesini terk eden herkese “Görüşürüz!” demek. Çığlık zamanlarda görüşürüz...

Yattığı yerden doğruldu ilk kez. Tüm gayretini toplayıp, yıllardır yüreğinde birikenlerle doğruldu. “Yapabilirsin, hadi!” dedi. Annesine doğum günü hediyesi vermek istiyordu. Gözlerini sabitlediği yerden kurtarmayı başarmıştı. Kendini sabitleyen tüm engellerden de kurtulabilirdi. Her çığlık zamanında öğrendiği türküler gelip geçti yüreğinden. Küçük bir çırpınışla doğruldu yerinden. Kalktı. Yere deşirdiği ayakları karıncalandı ilkin. Sonra alıştı deşirdiği yerlere. Bir adım, bir adım daha. Sandalyesine kendini attı. Oturmuştu işte! Ellerini kıpırdattı. Parmaklarını oynattı. İşte küçük bir çığlık zamanı daha kalmıştı. Başarmanın çığlığıydı bu. Attı çığlığını, gülüşleriyle...

Aile meclisi nihayet toplanmıştı. Karşısında ilk eğik duran nenesiyle dedesiydi. Küçük eğri çeneleriyle buruk bir duruşa geçmişlerdi. Yere diz çöken babası Memet, eliyle halının desenlerini tekrarlıyordu sürekli. Ne diyeceğini bilmeden. “Oh olsun sana!” demek geldi içinden. Sesini çıkarmadan izledi karşısındakileri. Bir de küçük bir kız çocuğu. Onun da adı Gülcan’mış. Babası ikinci karısından olan kardeşine bu adı vermiş. Yeniden denemek üzere bir Gülcan daha dünyaya gelmiş. Her şeyden habersiz gülücükler dağıtıp koşturan Gülcan. “Ne de yenisin bu dünyada” dedi içinden. Ve tüm çığlık zamanlarda biriktirdiklerini haykırmaya hazırlandı. Doğruldu dik bakabilmek için. Sesini ayarladı içinden. Kapının ağzında her an kaçmak için hazır bekleyen annesine baktı bir kez. “Sen seni kovalayanlardan ne kadar kaçabilirsin ki bu ürkekliğimle, yaşama engellenen yüreğimle benim karındaşım, anam!”

“Hoşgeldiniz, ailem! Beni bu zamanlara getiren DNA'm. Bir koca 17 yıl geçti. Neler yaşadık birlikte, birliktesiz. Neler geçirdiniz kafanızdan bensiz onca yıl. Bense biriktirdiğim 17 bin çığlık zamanı geçirdim sizensiz. Ben ben olmasaydım da sizin kafalarınız aynı 17 yılı tekrarlayıp duracaktı. Ama ben ben olduğum için sizi kafamda tekrarlamadan biriktirdim. Her şeyi gördüm. Her şeyi bildim, anladım da bu güne kadar. Ne yaşıtılarım gibi olamamak yıktı beni, ne de konuşamamak. Ne öğrendiğimi anlatamamak boğdu beni, ne de duygularımı dönüştürdüğüm tatlar. Beni siz boğdunuz! İnsan olmayı acılamakla özdeşleştiren sizler! Bana bakarken iğrendiniz, sonra korktunuz ilahınızdan, hemen tövbe ettiniz. Ne de olsa beni de yaratan O'ydu ve siz O'na hesap sormayı günah bildiğinizden, sizi cennetinden esirgeyeceğinizden korktunuz! İğrenerek baktığınız yüzüme yalan söylediniz. Kendinize, bana ve Allah'ınıza... Kandırdığınızı sandığınızı herkese... Ben ve benim gibi olan herkese. Yeryüzünde sadece sağlıklı olanların yaşamaya hak kazandığı bir dünya yarattınız. ‘Ölen ölür, kalan sağlar bizimidir!’ dediniz. Caddeler yaptınız, ağaçlıklı yollar. Okullar yaptınız kat kat üstüne, camiler, geçişsiz geçitler... İki ayağı, iki gözü, kulağı olan herkese... Bir dünya yarattınız kendi çöplüğünüzden. Bizlerse sisler içinden geldik dünyanıza. Yerimiz olmadığı halde. Oturmaya çalıştık köşelerinize. Olmadı. Kabul edemediniz. Etmediniz! Küskün değilim. Biliyorum ki hala bizim için mavi kapak toplayan mavi yürekler var. Hepsini öğrendim, bana ait olan çığlık zamanlarımdan. Ben sizin tarafınızdan bakmaya zorlandığım için sizi anladım. Siz benim tarafımdan bakamayacak kadar kördünüz, beni anlamadınız! Ne olur üzülme artık. Her şeyi aşım ben. Yaşamayı öğrendim sizin dünyanızda, benim gibi olan her engelli karındaşım gibi öğrendim. Sizin gözünüzle görmeyi, kulağınızla duymayı, ellerinizle tutmayı öğrendim. Bir yazgı odasında yıllarca yaşamayı öğrendim. Öğrendiklerimi tatmayı ve tattıklarımı sindirmeyi öğrendim. Keşke sizler de benim gibi öğrenmeyi öğrenebilseydiniz. Şimdi; anam, kaderime yoldaş olan, göbeğimin bağı anam ve ben, aldığımız en güzel hediyeyle yola çıkacağız. Sizin yollarınızdan

geçmeye, bahçelerinizde güneşlenmeye çalışacağız bin bir bakış arasından...”

Bir çığlık zamanı geçmiş miydi bilinmez, ama bir çığlıkla ateş düştü karnına Keriman'ın. Uçarak koştu beş kat aşağıya. Kilidi tutturana, iki kez çevirene kadar yıllar geçti sandı. Gülcan, damarı, yeryüzündeki tüm sıcaklığı çığlıklar içinde yerde yatıyordu. Nasıl oldu, ne oldu da yere indi Gülcan? Anlayamadı. Kucağına aldı yavrusunu son avazında. Gözünden inen yaşlar Gülcan'ı vurdu çığlık zamanlarında. Ilık ve acı...

“Kalp krizi” dedi doktor. Keriman yere degen gözlerini kaldıramadan dinledi doktoru. Tüm kanı bitmiş, damarları tükenmiş gibiydi. Uğruna ömrünü vermeyi göze aldığı tek can, damarlarından çekilmiş gitmişti. Öyle yüklenmişti ki engellerle yaşamayı, biten günde bitmişti kendi de. Engelsiz bir yaşam hiç olmadı olamazdı da... Ya engelleriyle yaşayan, yaşama tutunan? İşte, o an anladı kızını Keriman. O, kendi koşturmacasında kendi kendine yaşlanırken Gülcan çığlık zamanlarda yaşlanmıştı...

Sonrasında bir dernek kursaydı iyi olurdu. Ya da bir derneğe üye olsaydı. Engelliler için yaşamı kolay kılmanın ne denli önemli olduğunu yaşamından örneklendirmelerle anlatsaydı. Duymayan görmeyen engelsizlerle duyan gören engellileri buluştursaydı. Hiç birini yapamadı Keriman. Kapının ağzında her an kaçmak için hazır bekledi. Gülcan'ın hiç duymadığı sesi: “Sen seni kovalayanlardan ne kadar kaçabilirsin ki bu ürkekliğine, yaşama engellenen yüreğine benim karındaşım, anam!” dedi durdu...

